

На 27. мартъ 1875.¹⁾ Ботйовъ не за пръвъ пжтъ се повръща да говори „за онзи въпросъ, за който — казва той — нашата журналистика е говорила твърдѣ малко или ако и да е говорила, то всичко, щото е изказала до сега, е било повърхностно, косвено и по-нѣкогажъ даже и пристрастно“. Това е въпросътъ за „желанната и необходимата Дунавска конфедерация“.²⁾

„Идеята за южнославянското единство е приела гражданственностъ, пише поетътъ, у всичкитѣ почти народи на Балканския полуостровъ (съ изключение само на турския) и малко-по-малко се е прострѣла даже между враждебнитѣ единъ на други елементи“.

Но какво съдържание трѣбва да носи тая идея, както и нейното практическо приложение? — Ако, казва поетътъ, България и Сърбия сж прави и законни наследници на европейския кашемиръ, ако тие двѣ сестри отдавна вече сж въ състояние да кажатъ на своитѣ бѣлисани и червисани стари съсъдки, че тѣ сж двѣтѣ хубавици, които трѣбва да раздѣлятъ ябълката на раздора, то тѣ сж двѣтѣ, които „трѣбва да плѣснатъ съ ржцѣ и да се пригърнатъ въ името на братството, на свободата, на равенството и на оние демократически начала, на които е основанъ животътъ и на българина и на сърбина.“³⁾ Това равенство винаги подшушва поету едно здраво съображение при рѣшението на проблемата: „Дунавската конфедерация трѣбва да се сложи на такива начала, на каквито трѣбва да се основе свободата на народитѣ, свободата на личността и свободата на труда“.⁴⁾

1) Вж. Съчинения, стр. 254. и слѣд.

2) Пакъ тамъ, с. с.

3) Съчинения, стр. 257.

4) Съчинения, стр. 269.